

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: J. H. ,** nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ú s t e c k é h o k r a j e, odboru dopravy a silničního hospodářství,** se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.3.2014, č.j. 499/DS/2014, JID: 23847/2014/KUUK/Píš,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 31.3.2014, č.j. 499/DS/2014, JID: 23847/2014/KUUK/Píš, a rozhodnutí Magistrátu města Chomutov, odboru dopravy a správních činností, ze dne 30.10.2013, č.j. MMCH/56612/1194/2013/ODaSČ/Cha, **se pro vadu řízení z r u š u j í** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31.3.2014, č.j. 499/DS/2014, JID: 23847/2014/KUUK/Píš, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Chomutov, odboru dopravy a správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30.10.2013, č.j. MMCH/56612/1194/2013/ODaSČ/Cha, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 2.5.2013 ve 13:15 hodin v obci Chomutov, u sjezdu ze silnice I/13 u lesoparku, řídil motorové vozidlo tov. zn. Dodge, r.z. „X“, přičemž nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, čímž porušil ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a

dále dne 3.6.2013 v 10:25 hodin v obci Chomutov, v ul. Lipská ve směru do centra města, předjížděl vozidlo z pravé strany, přičemž nerespektoval vodorovnou dopravní značku V 13a, čímž porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč a dále stanovena povinnost uhradit náklady spojené s řízením o přestupku ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že v řízení o přestupku došlo ze strany správních orgánů k porušení jeho práva na spravedlivý proces a dalším pochybením, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezákonné i nepřezkoumatelné. Uvedené vady spatřuje žalobce v následujících skutečnostech:

Správní orgán I. stupně zaslal žalobci listinu označenou jako „*Vyrozumění o předvolání*“, v níž jej však nepoučil o právech obviněného – zejména o těch, která mu svědčí již od samého počátku řízení, např. právo nahlížet do spisu, odepřít výpověď apod. Ve spise navíc správní orgán operuje s dokumentem nazvaným jako „*Předvolání*“, o němž si žalobce není vědom, že by jej měl obdržet. O svých právech nebyli navíc žalobce ani jeho zástupce poučeni v průběhu celého řízení.

Žalobce byl osobně předvolán k ústnímu jednání, z čehož dovozoval, že prvostupňový orgán hodlal provést jeho výslech. Ten však nebyl realizován, přičemž ani v rámci protokolace, ani v následně vydaném rozhodnutí se správní orgán nevypořádal s vyhodnocením nepřítomnosti žalobce. K ústnímu jednání nebyla nadto žalobci a jeho zástupci poskytnuta dostatečná lhůta na přípravu s ohledem na chybějící poučení o možnosti nahlížet do správního spisu, a správní orgán nepoučil zmocněnce rovněž ani o tom, že má možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, v důsledku čehož mu nebylo zřejmé, kdy bude řízení ukončeno a vydáno rozhodnutí. Pokud prvoinstanční orgán v protokolu o jednání uváděl, že: „... *pokud budou svědecké výpovědi dostačující, bude vydáno ve věci rozhodnutí*...“, nelze takovéto prohlášení považovat za zřejmý okamžik ukončení řízení a seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“).

Zmocněnci žalobce bylo upřeno právo na nahlédnutí do spisu a s ohledem na to pak následně nemohl provést řádný výslech svědků, jelikož se neměl možnost seznámit s předchozími záznamy o nich založenými ve spise a konfrontovat je s jejich aktuálními výpověďmi. Správní orgán rovněž nevyhověl žádosti zmocněnce o veřejné projednání věci z důvodu výkonu veřejné kontroly nad průběhem ústního jednání, což dle žalobce svědčí o zjevném rozporu s ustálenou judikaturou českých i mezinárodních soudů. Argumentace správního orgánu, že veřejným projednáním by byla žalobci způsobena újma, je pouhou spekulací, neboť o vyhovění žádosti žádal jeho zástupce, kterého žalobce zmocnil pro veškeré úkony v řízení, a jenž tedy v zastoupení projevoval jeho vlastní vůli. V této souvislosti tedy prvoinstanční orgán nesprávně aplikoval ust. § 49 odst. 2 správního řádu.

Současně se pak dle tvrzení žalobce dopustil prvostupňový orgán i manipulace se spisem, zejména pak s protokolem o ústním jednání. Zástupce žalobce totiž podepisoval dvě strany protokolu, podpis na protokolu založeném ve spisovém materiálu je však uváděn pouze na druhé straně. Samotný protokol pak obsahuje věcné rozpory, kdy první strana obsahuje tvrzení, že účastník byl seznámen s obsahem spisu, a že byl poučen o právu do něj nahlížet. Naproti tomu na druhé straně je uvedeno, že zmocněnec se spisem seznámen nebyl a protokol je nepravdivý. Z toho žalobce dovodil, že jeho zástupce podepisoval jiný protokol,

než který je založen ve spise, přičemž uvedené tvrzení má prokazovat mimo jiné i nekonzistentní formální úprava textu (konec první strany netučným písmem, počátek druhé strany tučným písmem) a nekonzistentní časová posloupnost protokolace dalších stran protokolu (str. 3 – 6), z čehož je zjevné, že byly k protokolu přidány až *ex post*.

Kromě toho jak usnesení o zamítnutí veřejného projednání věci, tak i protokol o jednání obsahují shodné číslo jednací, což je dle zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, nepřipustné, nesprávná čísla jednací pak obsahují i další listiny spisu. Uvedené proto opět svědčí pro domněnku, že se spisem bylo ze strany správního orgánu manipulováno.

Další pochybení správního orgánu I. stupně spočívá dle žalobce v nesprávném postupu při dokazování. Správní orgán totiž jednak vycházel toliko z obsahu spisu, aniž by prováděl dokazování, jednak své rozhodnutí založil pouze na výpovědích policistů. Ty však není možné považovat za zcela nestranné, neboť vystupují i v předchozí přípravné fázi jako správní orgán, jenž učiní oznámení správnímu orgánu pouze tehdy, pokud se důvodně domnívá, že došlo k naplnění skutkové podstatě přestupku. Vystupují tedy na straně „obžaloby“. Pouhá tvrzení policistů bez podpory jiných nezávislých svědků či objektivních důkazů tak nemohou být považována za věrohodná a bez ohledu na uvedené je navíc nutno pouhý jediný usvědčující důkaz považovat za zcela nedostačující, jak např. již judikoval Ústavní soud.

Výpovědi policistů nejsou v daném případě ani konzistentní a věrohodné. Dle žalobce je totiž zcela biologicky nemožné, aby bez užití dalších přístrojů viděli na vzdálenost 10 – 15 m, že žalobce nemá zapnutý bezpečnostní pás, zvláště když vyjížděl ze zatáčky a v místě byla povolena nejvyšší rychlost mimo obec 90 km/hod. – uvedenou vzdálenost tak jeho vozidlo při dané rychlosti ujelo za 0,2 s. Policisté měli být rovněž při kontrole orientováni proti světlu, což opět snižovalo jejich schopnost uvedenou skutečnost rozpoznat. Dle webových stránek BESIPu je reakční doba při dobré kondici cca. 1 s, proto je vysoce nepravděpodobné, že by ke zpozorování nezapnutého pásu došlo tak, jak bylo ze strany příslušníků Policie České republiky uváděno.

Obdobně u druhého přestupku je poznatek o okolnosti, že žalobce přejížděl přes značku V 13a – šikmé rovnoběžné čáry – založena toliko na výpovědi policisty. Ten uvedl, že: „... *po levé straně jel pan H. s vozidlem, kdy předjížděl před ním jedoucí oktávku, a to z pravé strany přes to šrafování...*“. Z uvedené výpovědi není zřejmé, zda měl žalobce jet vlevo či vpravo, přičemž jestliže by skutečně značku přejel, pak by musel jet v odbočovacím jízdním pruhu, což však nikde nebylo policisty uváděno. Značka navíc bezprostředně navazuje na značku V 1a, kterou by tedy musel přejet rovněž, za což nebyl nicméně nikdy ani stíhán. Z konkrétní dopravní situace v daném místě taktéž plyne, že po značce V 13a nelze žádné vozidlo předjet, aniž by došlo ke kolizi či vyjetí předjíždějícího vozidla mimo pozemní komunikaci na zvýšený trávník a poškození sloupu veřejného osvětlení. V úředním záznamu je dokonce uvedeno, že v místě je jen jeden jízdní pruh, ačkoliv jsou tam dva, a dále, že policisté žalobce dostihli až v ul. Spořická, kam se však lze dostat toliko při sjetí do odbočovacího pruhu. Z uvedeného plyne, že je pravděpodobnější tvrzení žalobce a nikoliv fyzikálně nemožné předjíždění, jež tvrdili policisté. Rozporuplný je pak i jejich postup, kdy žalobce zastavili až po 1,5 km jízdy ve městě v hustém provozu

s množstvím křižovatek, klikatých silnic a odboček, aniž by však užili výstražné znamení modré barvy.

Na základě svých předchozích zkušeností se žalobce domnívá, že je ze strany příslušníků Policie České republiky v Chomutově podrobován šikaně. Jeho vozidlo je velice snadno rozpoznatelné a známé v celém regionu, což je dle něj důvod, proč byl zastaven a podroben kompletní lustraci a kontrole vozidla. Takovýto postup je přitom zcela nestandardní za situace, kdy není opřen o konkrétní podezření z porušení jiných předpisů. I s ohledem na to je proto nutno pochybovat o nezájatosti konkrétních policistů jako svědků ve správním řízení. O tom ostatně svědčí i to, že ve věci nebyla pořízena žádná fotodokumentace či videozáznam žalobcova jednání, které by jejich šikanózní jednání odhalily. Jestliže tak závěry správního orgánu I. stupně vycházejí toliko z jejich výpovědi, lze uzavřít, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno, žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k námitkám žalobce uvedl, že poučení v předvolání k podání vysvětlení považuje za dostatečné, když správní řád v tomto smyslu pro předvolání žádné specifické náležitosti neupravuje. Uvedené přitom podporuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. Žalobce byl k podání vysvětlení a ústnímu jednání předvoláván opakovaně, přičemž jím uváděné předvolání bylo jeho zástupci doručeno dne 17.9.2013 k jednání nařízenému na den 30.10.2013, tedy v dostatečném předstihu. V rámci ústního jednání pak byl zástupce žalobce řádně poučen a poučení porozuměl, což do protokolu stvrdil svým podpisem. Následně však z jednání odešel, a to přesto že mu bylo známo, že se má konat výslech svědků – vlastním jednáním se tak vzdal svých procesních práv. Správní orgán zástupce žalobce při jednání taktéž poučil, že pakliže budou svědecké výpovědi pro správní orgán dostačující, bude ve věci vydáno rozhodnutí. Tuto skutečnost zástupce potvrdil svým podpisem. K námitce týkající se manipulace se spisem žalovaný konstatoval, že přehozené pořadí listin u svědeckých výpovědí nelze brát za takové pochybení, jež by mělo za následek zrušení rozhodnutí. Rovněž fakt, že prvoinstanční orgán nevyhověl žádosti žalobce o ústní jednání konaného veřejně, hodnotil jako oprávněné, neboť tím nedošlo ke zkrácení žalobcových práv.

Ohledně namítané věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů pak uvedl, že je shledal spolehlivými a zcela v souladu s logickými souvislostmi záznamů o průběhu zákroku. Svědci byli poučeni o povinnosti vypovídat pravdu, což stvrdili svým podpisem, a průkaznost jejich výpovědí není zeslabena tím, že by měli mít k žalobci či projednávané věci nějaký subjektivní vztah. Drobné nepřesnosti ve výpovědích lze přičíst vlivu časového odstupu i dojmů z řady druhově podobných zákroků, v podstatných detailech však lze nalézt shodu, proto žalovaný nemá pochybnosti o tom, že by se žalobce přestupkového jednání dopustil tak, jak bylo uvedeno. Žalovanému nepřísluší provádět kontrolu činnosti orgánů policie, k tomu je určena Generální inspekce bezpečnostních sborů, na kterou se mohl žalobce obrátit, měl-li pochybnosti o legalitě výkonu službu zasahujících policistů.

Závěrem se žalovaný vyjádřil k osobě zástupce žalobce pro správní řízení, pana P. K., když poukázal na to, že – jak je mu známo z jeho činnosti v rámci obdobných řízení – užívá různých obstrukčních taktik za účelem umělého prodlužování přestupkového řízení. Protože dle názoru žalovaného bylo v řízení o přestupku postupováno v souladu s právními předpisy a

rozhodnutí správních orgánů vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, navrhnul, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

V replice k vyjádření žalovaného se žalobce vyslovil k podezření žalovaného ohledně pana K. a jím údajných procesních taktik za účelem dosáhnout promlčení přestupku, a dále uvedl, že je zcela iracionální tvrzení, že žalovanému nepřísluší provádět kontrolu, jestliže je z úřední povinnosti nucen posuzovat, zda určité úkony či zákroky jsou z hlediska procesněprávních předpisů pro dokazování přípustné. Správní orgány naopak měly zkoumat věrohodnost výpovědí policistů v návaznosti na přípustnost důkazu jejich výpovědí, což ale neučinily. Pokud dále žalovaný bagatelizoval namítanou manipulaci se spisem, žalobce připomněl, že protokol je veřejnou listinou o skutečnostech, jež se v průběhu řízení staly, proto v žalobě poukazovaná pochybení je nutno považovat za závažné vady řízení. Žalobce rovněž zopakoval svou argumentaci o krácení svých procesních práv s ohledem na neprovedení ústního jednání veřejně a nedostatek poučení, kdy v tomto smyslu doplnil, že si správní orgán nemůže selektivně vybírat, o čem obviněného v přestupkovém řízení poučí a o čem nikoliv. Zanedbání poučovací povinnosti tak v daném případě mělo za následek zásah do spravedlivého procesu. Vzhledem k uvedenému žalobce na podané žalobě setrval.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Dne 7.5.2013 oznámil místně příslušný odbor Policie České republiky v Chomutově správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku žalobcem, jehož se měl jmenovaný dopustit dne 2.5.2013 ve 13:15 hodin v obci Chomutov, u sjezdu ze silnice I/13 u lesoparku, tím, že řídil motorové vozidlo tov. zn. Dodge, r.z. „X“, aniž by byl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Následně bylo prvoinstančnímu orgánu oznámeno další podezření z přestupku, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 3.6.2013 v 10:25 hodin v obci Chomutov, v ul. Lipská, předjížděl jiné vozidlo, přičemž nerespektoval vodorovnou dopravní značku V 13a, přes kterou měl přejet. Součástí oznámení byl i úřední záznam o průběhu projednávání přestupku s žalobcem a dále CD obsahující videozáznam tohoto projednání a dodatečně pořízené specifikace místa, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít.

Z uvedeného záznamu dle soudu vyplývá, že tvrzení policistů se, co se týče lokality přestupku, odlišuje od tvrzení žalobce o téže skutečnosti vyplývající z žaloby. Zatímco žaloba obsahuje dva snímky z obrazovky počítače, na nichž je zakreslena silnice s popiskem „I3“, od níž se odpojuje na pravou stranu směřující odbočovací jízdní pruh, jenž je od hlavní silnice

oddělen vodorovnou dopravní značkou V 13a, záznam zobrazuje blíže neidentifikovatelnou komunikaci, k níž se v zatáčce před mimoúrovňovým křížením s mostem nacházejícím se nad dotčenou silnicí připojuje z pravé strany pruh připojovací, jenž je v bezprostřední vzdálenosti od křížení ukončen vodorovnou dopravní značkou V 13a, jež pokračuje až k místu, kde se k silnici zprava připojuje další připojovací pruh. Ze záznamu však nevyplývá, kde přesně měl být pořízen, obsahuje toliko záznam hlasu (zřejmě policisty) ve znění: „*V tomhle místě pán předjížděl.*“

Dne 27.6.2016 rozhodl správní orgán I. stupně o spojení obou přestupků do jednoho řízení a žalobce se opakovaně marně pokoušel předvolat k podání vysvětlení. Poté, co žalobce předložil plnou moc ke svému zastoupení společností FLEET Control, s.r.o. jednající panem J. K., vyrozuměl prvoinstanční orgán žalobce jejím prostřednictvím, že se ve věci bude dne 30.10.2013 v 10:00 hodin konat ústní jednání. Uvedené vyrozumění bylo tehdejšímu zástupci žalobce doručeno dne 17.9.2013. Ve spise se rovněž nachází i listina označená jako „*Předvolání*“, jež je adresována žalobci, zde však doklad o doručení chybí.

Při ústním jednání, jehož se žalobce nezúčastnil, navrhnul substitut jeho tehdejšího zástupce, aby bylo vedeno veřejně, a to z důvodu kontroly nad spravedlivostí procesu. Současně prohlásil, že byl srozuměn s tím, že téhož dne proběhne výslech svědků, dále uvedl, že nebyl seznámen se spisem a protokol z ústního jednání není pravdivý. Protokol rovněž obsahuje stanovisko správního orgánu I. stupně, jenž k věci uvedl, že zástupci žalobce bylo umožněno seznámit se se spisovým materiálem, jmenovaný to však odmítnul a následně z jednání odešel. Citovaná stanoviska zástupce žalobce a správního orgánu se nacházejí na straně 2 protokolu, jež obsahuje podpisy úřední osoby a zástupce žalobce. Na straně 1 protokolu se nachází záznam o seznámení účastníků s obsahem spisu – konkrétně s oznámeními o jednotlivých přestupcích – dále poučení, že účastník má právo vyjádřit se k obvinění a navrhnout důkazy pro svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky, dát se zastupovat advokátem či jiným zástupcem, nahlížet do spisu a pořizovat si z něj kopie, a současně i prohlášení, že obviněný (resp. zde jeho zástupce) sdělenému obvinění a poučení o jeho právech porozuměl. Strana 1 podepsána shora uvedenými osobami není. Zcela dole v části protokolace výpovědi obviněného se pak nachází věta: „*K přestupku uvádí: k*“, přičemž strana 2 protokolu pokračuje tučným textem následovně: „*V zastoupení mého klienta navrhuji...*“

Strana 3 protokolu o ústním jednání obsahuje záznam výpovědi svědka, policisty prap. Bc. R. S., jenž k věci uvedl, že byli (pozn. soudu – s dalším svědkem, vizte níže) „*za viaduktem, jak je u lesoparku horní vrátnice*“, kde si všimnul, že ze silnice č. I/13 sjíždí směrem na ul. Březeneckou a Písečnou černé vozidlo, jehož řidič není připoután. Uvedená skutečnost byla zřetelně viditelná, neboť byl od nich vzdálen cca. 10 m a navíc stáli proti světlu. Nepřipoután byl řidič i ve chvíli, kdy byl ze strany policistů zastaven. Protokol byl svědkem podepsán v 11:24 hodin. Na straně 4 se pak nachází protokol o výpovědi svědka prap. M. D. Jmenovaný k věci uvedl, že s kolegou stáli za viaduktem u sjezdu ze silnice I/13 před křižovatkou k sídlišti. Ze zatáčky směrem od lesoparku vyjelo černé vozidlo a při zastavování bylo zjevné, že řidič není připoután bezpečnostním pásem. Policisté uvedenou skutečnost viděli tak na 10 – 15 m, řidič nebyl následně připoután ani při zastavení vozidla za účelem kontroly. Výslech byl skončen v 11:34 hodin.

Prap. P. Z. na straně 5 protokolu k druhému přestupku žalobce uvedl, že jel s dalšími policistou ze silnice I/13 směrem do centra na ul. Lipskou a spatřili černé vozidlo Dodge, které z pravé strany přes vodorovné dopravní značení V 13a předjíždělo dodávku. Po zastavení vozidla byl na ně řidič – žalobce vulgární, vyhrožoval jim a popřel, že by po ul. Lipské vůbec jel. Sdělili mu proto, že jeli celou dobu za ním. Protokol byl svědkem podepsán v 11:05 hodin. Na straně 6 vypověděl svědek pprap. M. P., že jeli se služebním vozidlem po silnici I/13 od Jirkova na Chomutov, sjížděli do centra na ul. Lipskou a po jejich levé straně jel žalobce s vozidlem, kterým předjížděl před ním jedoucí dodávku z pravé strany přes „šrafování“. Jeli proto za ním až na ul. Spořickou kde ho zastavili a započali s ním řešit přestupek. Žalobce byl velice vulgární. Výslech byl ukončen v 10:40 hodin. Protokol na str. 5 a 6 rovněž obsahuje zřetelnou opravu čísel stránek, kdy původní číslování není čitelné.

Dne 30.10.2013 (tedy téhož dne, jako proběhlo ústní jednání) vydal správní orgán I. stupně usnesení, jímž rozhodnul, že ústní jednání bude neveřejné s ohledem na to, že by nepřítomnému žalobci mohla být způsobena újma s ohledem na skutečnost, že návrh učinil již třetí jeho zástupce v pořadí, u něhož navíc po zhodnocení obsahu plné moci lze poukázat na to, že podpis na této plné moci není čitelný. Současně konstatoval, že v řízení o přestupcích se uplatňuje především zásada neveřejnosti ústního jednání.

Dne 30.10.2013 vydal prvostupňový orgán rozhodnutí č.j. MMCH/56612/1194/2013/ODaSČ/Cha, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu za shora vymezená protiprávní jednání. V odůvodnění uvedl, že v rámci svého rozhodnutí vycházel z výpovědí policistů, které hodnotil jako věrohodné. Uvedené přestupky je možné dle prvoinstančního orgánu možné vnímat lidským okem, tudíž jejich tvrzení, že je zaregistrovali, je samo o sobě věrohodným důkazem. Na základě uvedeného proto vinu žalobce prohlásil za prokázanou.

O odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítnul a rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že spis obsahuje všechny důkazy a další podklady pro prokázání viny žalobce z uvedených přestupkových jednání. Rovněž v procesním postupu prvoinstančního orgánu žalovaný neshledal žádných pochybení.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce týkající se absence poučení o jeho procesních právech již v prvotním vyrozumění o předvolání k ústnímu jednání.

Dle ust. § 4 odst. 2 správního řádu poskytne správní orgán v souvislosti se svým úkonem dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.

Dle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení.

Shora citované ust. § 4 odst. 2 správního řádu lze považovat za promítnutí ústavněprávní zásady vyjádřené v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod do správního řízení – zde konkrétně v podobě poučovací povinnosti účastníků řízení a osob na něm zúčastněných. Povinnost poskytovat poučení je sice ve správním řádu vymezena poměrně široce, její aplikace je však vázána na skutečnost, že správní orgán poučuje pouze v souvislosti s určitým prováděným úkonem, a to toliko tehdy „je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné“. Z uvedeného dle soudu vyplývá, že

zákon nejenže nestanoví obecnou povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o veškerých jeho právech bezprostředně od počátku řízení, ale dokonce výslovně konstatuje, že tento musí při úvaze o rozsahu poučení přihlížet ke konkrétním okolnostem týkajícím se jak daného případu, tak i osoby, jíž poučení poskytuje (jinak řečeno – důkladnějšího poučení se jistě musí dostat osobě právně nevzdělané, než např. advokátu), a to v závislosti na tom, o jaký charakter úkonu se jedná.

Správní orgán I. stupně tak nebyl povinován žalobci vypočíst veškerá jeho procesní práva již ve vyznění o předvolání k ústnímu jednání, měl toliko povinnost jej přiměřeně poučit v rozsahu stanoveném správním řádem o takových právech, jež se bezprostředně dotýkala úkonů, které vůči žalobci či jeho tehdejšímu zástupci činil. Dostatečnost poučení v rámci těchto úkonů bude předmětem samostatné úvahy soudu o dalších námitkách žalobce, právě přezkoumávanou námitku však soud s ohledem na výše uvedené vyhodnotil jako nedůvodnou.

V této souvislosti soud posuzoval i namítané okolnosti předvolání žalobce a jeho tehdejšího zástupce k ústnímu jednání.

Dle ust. § 49 odst. 1 správního řádu nařídí správní orgán ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejmeně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.

Dle ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), koná správní orgán v prvním stupni o přestupku ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Přestupkový zákon obsahuje zvláštní úpravu procesního postupu správních orgánů ve vztahu k ústnímu jednání obecně vymezeného ve správním řádu. Citované ust. § 74 odst. 1 tak stanoví, že ústní jednání se s výjimkami obecně koná za přítomnosti obviněného z přestupku. Jak však podotknul již sám žalobce v žalobě, je třeba rozlišovat, zda má být obviněný v rámci tohoto ústního jednání osobně vyslechnut, či jsou jeho předmětem jiné úkony. Zatímco totiž v prvním jmenovaném případě je přítomnost obviněného nezbytná, v případě druhém již nikoliv a účastník tak může svá procesní oprávnění uplatňovat i skrze svého zástupce. Jak např. konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.7.2014, č.j. 4 As 120/2014-21 (dostupném též na www.nssoud.cz): „*Ústní jednání ve věci obvinění z přestupku dle ust. § 74 odst. 1 přestupkového zákona, není případem, kdy má účastník v řízení něco osobně vykonat (§ 34 odst. 2 správního řádu). Není vadou řízení, pokud je předvolání v takovém případě doručeno pouze zástupci obviněného.*“ K obdobným závěrům pak Nejvyšší správní soud dospěl i v dalších svých rozhodnutích, např. ze dne 20.10.2011, č.j. 2 As 111/2011-56 či ze dne 23.12.2013, č.j. 8 As 53/2013-37 (obou dostupných na www.nssoud.cz).

V přezkoumávaném případě předvolal správní orgán I. stupně k ústnímu jednání konanému dne 30.10.2013 především tehdejšího zástupce žalobce. Při tomto jednání jej seznámil s obsahem jednání, jímž se měl žalobce dopustit shora vymezených přestupků, dále mu měl dle svého tvrzení umožnit nahlédnout do správního spisu, a současně chtěl za jeho

přítomnosti provést i výslechy předvolaných svědků – policistů. Z protokolu o ústním jednání nicméně nikterak nevyplývá, že by hodlal vyslechnout i přímo žalobce, když uvážení, zda tento důkaz provede, bylo zcela na jeho rozhodnutí. Jestliže tedy považoval dosavadní zjištěné skutečnosti za zcela dostačující pro vydání rozhodnutí ve věci, nelze mu vyčítat, že se nezabýval nepřítomností žalobce při ústním jednání, pakliže se jej účastnil alespoň žalobcem pověřený zástupce, jakožto dostatečný garant zachování procesních práv účastníka řízení. Tvzení žalobce, že úmysl správního orgánu jej vyslechnout je jednoznačně patrný z okolnosti zaslání předvolání k jednání adresovaného jeho osobě, je tak možno považovat toliko za spekulaci, jež nemá na zákonnost provedeného ústního jednání vliv, když předvolání žalobce vedle předvolání jeho zástupce lze nejspíše přičítat toliko procesní opatrnosti správního orgánu I. stupně za účelem zajištění účasti alespoň jedné oprávněné osoby při jednání. Uvedená námitka tudíž není důvodná.

Na tomto místě si soud dovolí krátkou odbočku k posouzení skutečnosti, zda předvolání k ústnímu jednání konanému dne 30.10.2013 bylo žalobci vůbec kdy zasláno. V předchozí námitce totiž soud vycházel z tvrzení samotného žalobce, že k ústnímu jednání předvolán byl – tato okolnost však ze správního spisu nevyplývá. Ve spise se totiž nachází toliko listina označená jako „*Vyrozumění o předvolání k ústnímu jednání*“ adresovaná tehdejšímu zástupci žalobce, k níž je připojen doklad o jejím doručení do datové schránky jmenovaného, a dále listina označená jako „*Předvolání*“, jež je určena žalobci – zde ale již doklad o jejím doručení či jeho pokusu chybí. Ze správního spisu tak není jednoznačně zřejmé, zda bylo „*Předvolání*“ žalobci zasláno, což opět podporuje shora uvedený závěr soudu o tom, že jeho účast při jednání nebyla správním orgánem vyžadována.

Ani námitka, že zástupci nebyla dána dostatečná lhůta pro přípravu k ústnímu jednání, není důvodná, neboť vyrozumění o jeho konání mu bylo doručeno dne 17.9.2013, tedy v několikanásobně delší lhůtě, než jakou vyžaduje ust. § 49 odst. 1 správního řádu. Zástupce sice tuto lhůtu zejména spojoval s nemožností realizace práva účastníka nahlížet do spisu v důsledku absence poučení ze strany správního orgánu, jak již soud nicméně konstatoval u předcházející námitky, o tomto oprávnění být žalobce či jeho tehdejší zástupce poučení před ústním jednáním nemuseli. V daném případě tak postačovalo, jestliže se zmocněnci žalobce, spol. FLEET CONTROL, s.r.o., tohoto poučení dostalo přímo při jednání (k tomu vizte níže), zvláště pak s přihlédnutím k jeho osobním poměrům ve smyslu ust. § 4 odst. 2 správního řádu. Tento zástupce je, jak je soudu známo z jeho úřední činnosti (např. spisů vedených Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp.zn. 15 A 70/2014, 15 A 14/2015, 75 A 3/2014 aj.), osobou, která často vystupuje jako zástupce přestupců v řízení před správními orgány, a je si tak nepochybně vědoma práv, jež účastníkům řízení a jejich zástupcům svědčí. To sice správní orgány zcela nezbavuje povinnosti jí poskytovat přiměřená poučení, avšak na stranu druhou není nutné, aby byl účastník zastoupený osobou takto znalou práva informován o veškerých svých procesních oprávněních již od počátku řízení, či – jak bylo zde namítáno – v dostatečné lhůtě před konáním ústního jednání. Tehdejší zástupce žalobce tak nepochybně věděl, že do spisu nahlédnout může, a bylo toliko k jeho újmě, že svého práva nevyužil.

Dále se soud zabýval samotným průběhem ústního jednání uskutečněného dne 30.10.2013.

Dle ust. § 18 odst. 1 – 3 správního řádu se o ústním jednání ve smyslu ust. § 49 zákona sepisuje protokol. Protokol obsahuje zejména místo, čas a označení úkonů, které jsou

předmětem zápisu, údaje umožňující identifikaci přítomných osob, vyličení průběhu předmětných úkonů, označení správního orgánu a jméno, příjmení a funkci nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, která úkony provedla. Údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Protokol podepisuje oprávněná úřední osoba, popřípadě osoba, která byla pověřena sepsáním protokolu, a dále všechny osoby, které se jednání nebo provedení úkonu zúčastnily. Odepření podpisu, důvody odepření a námítky proti obsahu protokolu se v protokolu zaznamenají.

Dle ust. § 134 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními předpisy prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.

Jak bylo zjištěno ze správního spisu, oproti tvrzení žalobce vyplývá jednoznačně z protokolu o ústním jednání, že jej měl správní orgán I. stupně prostřednictvím jeho tehdejšího zástupce v řízení poučit o právu vyjádřit se k obvinění, navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky, dát se zastupovat advokátem či jiným zástupcem, dále právu nahlížet do spisu a pořizovat si z něj kopie. Zároveň mu měl dát i možnost seznámit se i s jeho dosavadním obsahem. Na straně 2 protokolu nicméně tehdejší zástupce žalobce uvedl, že se spisem seznámen nebyl a protokol považuje za nepravdivý. Občanskoprávní judikatura již dovodila, že protokol o soudním jednání, splňuje-li zákonem stanovené náležitosti, je veřejnou listinou (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19.8.1998, sp.zn. 20 Cdo 791/98, dostupné též na www.nsoud.cz). Dle názoru Nejvyššího správního soudu (blíže např. rozsudek ze dne 15.4.2015, č.j. 1 As 12/2015-30, dostupný též na www.nssoud.cz) pak: platí, že „*Stejně tak je třeba hledět i na protokol o jednání před správním orgánem. Takový protokol totiž naplňuje výše uvedenou definici veřejné listiny. Protokol je v podstatě osvědčení správního orgánu o průběhu procesního úkonu. [...] Jelikož je protokol veřejnou listinou, v souladu s presumpcí správnosti veřejných listin je třeba jeho obsah považovat za pravdivý, není-li prokázán opak. Presumovaná pravdivost jeho obsahu se vztahuje pouze k zachycenému průběhu procesního úkonu správního orgánu, tj. např. kdo byl jednání přítomen, jakého poučení se mu dostalo, jaké mu byly kladeny otázky nebo jak na ně bylo odpovězeno. Neosvědčuje však pravdivost samotných tvrzení, které při jednání zúčastněné osoby uvedou. Vyjádřeno zkráceně, osvědčuje, že to zaznělo, nikoliv však, že to je pravda.*“

V daném případě se žalobce pokoušel zpochybnit pravdivost dotčeného protokolu o ústním jednání, což konstatoval jednak již v jeho samotném průběhu, a dále pak v žalobě, kde výslovně uvedl, že podepisoval jinou verzi protokolu. Dle něj měl svým podpisem opatřit všechny jeho strany, protokol založený ve správním spisu však obsahuje jeho podpis toliko na straně 2. O manipulaci s protokolem pak má mimo jiné svědčit i nekonzistentní text nacházející se na konci strany 1 v porovnání s textem obsaženým na počátku strany 2. Uvedená tvrzení však žalobce nikterak neprokázal. Je sice nepochybně možné, aby účastník či jeho zástupce podepisoval každou stranu protokolu zvlášť (jak je tomu třeba zvykem v rámci trestního řízení při úkonech činěných ze strany Policie České republiky), ve správním řízení to však pravidlem není. Absenci podpisu na straně 1 protokolu tak samu o sobě nelze považovat za průkaz manipulace, k opačnému závěru by bylo možné dojít např. tehdy, pokud by žalobce

předložil vlastní kopii protokolu (na jejíž pořízení měl nepochybně právo), která by podpis jeho zástupce na zmiňované straně protokolu obsahovala. Stejně tak ani netučný text: „*K přestupku uvádí: k*“ následovaný tučným textem: „*V zastoupení mého klienta navrhuji...*“ není možné bez dalších důkazů považovat za potvrzení záměny původní strany 1 protokolu za jinou, ale spíše toliko za chybu v psaní. Nesprávné pořadí stran protokolu obsahující jednotlivé výpovědi svědků, je sice vadou, nikoliv ale takovou, jež by vzbuzovala pochybnosti o odlišném průběhu ústního jednání, než jak bylo zaznamenáno.

Lze proto uzavřít, že tvrzení o manipulaci s protokolem o ústním jednání prokázána nebyla, a soud proto tuto námitku jako nedůvodnou zamítnul. Současně na základě presumpce správnosti uvedené veřejné listiny nelze ani vyhovět další námitce, že žalobce (jeho zástupce) nebyl poučen o svých procesních právech, neboť z protokolu vyplývá opak.

V další námitce se soud zabíral nevyhověním návrhu tehdejšího zástupce žalobce na veřejné projednání věci ze strany prvostupňového orgánu.

Dle ust. § 49 odst. 3 – 4 správního řádu platí, že jestliže účastník dle definice obsažené v ust. § 27 odst. 1 správního řádu navrhne, aby ústní jednání bylo veřejné, správní orgán mu vyhoví, pokud tím nemůže být způsobena újma ostatním účastníkům. O návrhu účastníka, aby bylo ústní jednání veřejné, rozhodne správní orgán usnesením, které se pouze poznamená do spisu.

Ačkoliv je ústní jednání v rámci správního řízení zpravidla neveřejné, odkazovaná právní úprava jednoznačně stanoví povinnost správního orgánu vyhovět návrhu tzv. hlavního účastníka na veřejné projednání věci v rámci ústního jednání, jestliže by takovýto postup nebyl v rozporu se zájmy ostatních účastníků, resp. by jím nebyla ostatním účastníkům způsobena újma. Uvedené oprávnění hlavního účastníka se přitom týká toliko otázky veřejnosti již nařízeného ústního jednání, nikoliv práva na nařízení samotného ústního jednání (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 29.3.2012, č.j. 15 A 18/2010-88, dostupný též na www.nssoud.cz). V přezkoumávané přestupkové věci byl účastníkem řízení toliko žalobce, je tedy zřejmé, že návrhem, aby se ústní jednání konalo veřejně, nemohlo být zasaženo do práv jiných účastníků. Tím došlo ke splnění zákonných podmínek a správní orgán I. stupně měl proto rozhodnout o vyhovění návrhu, neboť správní řád jej v takovém případě nezmocňuje k užití správního uvážení.

Namísto toho však jmenovaný orgán veřejné projednání věci zamítnul, což odůvodnil tím, že by újma mohla být způsobena samotnému žalobci, který se sám ústního jednání neúčastnil. Takováto úvaha je však zcela nesprávná, neboť návrh na veřejnost ústního jednání podal přímo jeho zástupce, resp. substitut zmocněnce. Dle ust. § 34 odst. 1 správního řádu totiž zástupce zmocněný na základě plné moci vystupuje v řízení jménem zastoupeného a z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. Dle ust. § 33 odst. 3 pak zmocněnec může udělit plnou moc jiné osobě, aby místo něho jednala za účastníka, avšak jen tehdy, je-li v plné moci výslovně dovoleno, že tak může učinit, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.

Tehdejší zástupce žalobce v řízení (substitut) měl tedy nepochybně právo na podání návrhu jménem žalobce, aby ústní jednání mělo veřejný charakter. Zástupce na základě zmocnění vyjadřoval přímou vůli účastníka, z čehož plyne, že žalobci nemohla být vyhověním návrhu způsobena žádná újma. Pakliže tedy správní orgán I. stupně dospěl k jinému závěru,

výslovně tím jednal proti vůli účastníka, a to za situace, kdy – jak již bylo řečeno – nebyl prakticky v dané věci oprávněn užít správního uvážení. Svým postupem se tak dopustil podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., jež mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a již jen tímto pochybením naplnil důvody pro zrušení napadených rozhodnutí. Současně se další, byť z pohledu závažnosti méně podstatné, vady dopustil i tím, že ve věci rozhodnutí o zamítnutí veřejného projednání přestupku vydal samostatné usnesení, namísto aby jej toliko poznamenal do spisu, jak stanoví ust. § 49 odst. 4 správního řádu. Rozhodnutí o návrhu (být nesprávné) tak mělo být obsaženo přímo v protokolu o ústním jednání. Za této situace je pak již další námitka žalobce o shodném čísle jednací jak na protokolu o ústním jednání, tak na usnesení o zamítnutí návrhu, prakticky bezpředmětná.

Dalšího podstatného porušení procesních předpisů se pak správní orgán I. stupně dopustil v souvislosti s absencí možnosti účastníka vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve vztahu k prováděným důkazům svědeckými výpověďmi policistů.

Dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Uvedené ustanovení promítá do správního řádu procesní právo zakotvené i v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle něhož má každý právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Správní orgán je tak povinen účastníky vyzvat, aby se vyjádřili k podkladům, na nichž hodlá vystavět své rozhodnutí, současně jim k tomu stanoví přiměřenou lhůtu, ve které mohou současně se svým vyjádřením navrhnout další důkazy nebo učinit jiné návrhy. Jedná se tedy o zcela zásadní procesní právo, neboť navazuje na zásadu materiální pravdy vyjádřené v ust. § 3 správního řádu. Jak se v této souvislosti vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14.11.2003, č.j. 7 A 112/2002-36 (dostupném též na www.nssoud.cz): „*Smyslem [...] je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno; z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno.*“

Při ústním jednání sice prvoinstanční orgán umožnil zástupci žalobce seznámit se s dosavadním obsahem spisu, po jeho odchodu v důsledku nevyhovění návrhu na veřejné projednání věci však následně prováděl dokazování výsledkem svědků již bez jeho přítomnosti a s výsledkem zjištěných skutečností následně účastníka ani jeho zmocněnce neseznámil. Je sice pravdou, že svým odmítnutím na dalším setrvání při jednání tehdejší zástupce žalobce tento procesní úkon zmařil, avšak ani tato skutečnost neopravňovala správní orgán postupovat uvedeným způsobem. Prvostupňový orgán tedy měl buď ústní jednání přerušit a nařídit jeho odročení, nebo nařídit provádění důkazů mimo ústní jednání, o čemž by ovšem byl povinen účastníka řízení dle ust. § 51 odst. 2 správního řádu včas vyrozumět. I pakliže ovšem v rámci probíhajícího jednání nadále pokračoval ve výsleších svědků, bylo nutné následně žalobce znovu vyrozumět o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí

dle shora citovaného ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Jestliže tak správní orgán neučinil a při svém rozhodovacím procesu vyšel z důkazů, o jejichž obsahu neměl žalobce povědomí, dopustil se opětovně podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Uvedené povinnosti přitom nemohl dostát ani vyrozuměním zmocněnce žalobce v rámci ústního jednání o tom, že ve věci bude i při jeho nepřítomnosti po vyslechnutí svědků pravděpodobně vydáno rozhodnutí.

V důsledku shora uvedených procesních pochybení správního orgánu I. stupně, které v odvolacím řízení nenapravit ani žalovaný, soudu proto nezbylo, než napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí prvostupňové dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) a ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. bez jednání zrušit a věc podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V této souvislosti je nutno poznamenat, že se soud nemohl zabývat dalšími, zejména hmotněprávními, námitkami obsaženými v žalobě (např. zda mohli policisté za dané situace upozorovat nepřipoutání žalobce bezpečnostními pásy či okolnostmi jeho údajného přejíždění přes dopravní značku V 13a), neboť pro závěr o nezákonnosti rozhodnutí nadále pozbyly významu a jejich posouzení za situace, kdy bude třeba vést správní řízení znovu, by bylo předčasné. *Orbiter datum* toliko soud k námitce žalobce směřující k věrohodnosti výpovědi policistů konstatuje, že např. dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2007 č.j. 4 As 19/2007-114 (dostupného též na www.nssoud.cz), lze policistu obecně považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě opak. Uvedená námitka proto nemůže směřovat k obecné „zaujatosti“ policistů pouze v důsledku toho, že se osobně podílejí na vyšetřování přestupku, ale účastník musí konkrétně prokázat, v čem shledává jejich výpověď nevěrohodnou. V případě, že se pak žalobce domnívá, že je ze strany příslušníků policie v Chomutově záměrně podrobován šikanóznímu jednání, má možnost obrátit se se stížností na jim nadřízený orgán, potažmo na Generální inspekci bezpečnostních sborů.

V dalším řízení bude žalovaný podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku, a kromě nového posouzení návrhu žalobce na veřejnost ústního jednání jej bude muset současně i seznámit s veškerými podklady rozhodnutí. Nad rámec posuzovaného pak soud toliko upozorňuje na nedostačující vymezení místa spáchání přestupku ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, zejména pak přestupku spočívajícím v nerespektování vodorovné dopravní značky V 13a, když z něj není zcela zřejmé, v jaké části ulice Lipská v Chomutově mělo k uvedenému protiprávnímu jednání dojít.

Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, svědčí mu proto právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému, a to v celkové výši 15.342,- Kč. Tato náhrada se sestává z částky 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 9.300,- Kč za tři úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Jaroslavem Topolem, po 3.100,- Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), sepis repliky k vyjádření žalovaného - § 11 odst. 1 písm. d)], dále z částky 900,- Kč za tři s tím související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč

podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky a z náhrady DPH ve výši 21 % v částce 2.142,- Kč, kterou je advokát účastníka povinen odvést ze shora uvedené náhrady nákladů, vyjma soudního poplatku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti **nelze** prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 14. února 2017

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová